

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 504/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Komárňanská 100, Hurbanovo, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/22/2023 z 19. marca 2025 takto

r o z h o d o l

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu 2. júla 2025 a doplnenou elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom 14. júla 2025 (posledný deň lehoty na doplnenie podania 12. júl 2025 pripadol na sobotu) domáha vyslovenia porušenia svojich práv vyplývajúcich z čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8C/42/2020 o vzájomnej žalobe na ochranu osobnosti (vylúčenej na samostatné konanie z konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8C/48/2019) proti žalovanej [REDAKOVANÉ]. Domáhal sa určenia, že zverejnením článku (na svojej internetovej stránke a jeho rozširovaním na sociálnych sieťach) s názvom „Podanie žaloby v súvislosti s nepravdivým ohováraním“ žalovaná zasiahla do jeho práv

na ochranu osobnosti, a priznania primeraného finančného zadosťučinenia 3 000 eur. Uvedenému predchádzalo úmrtie rodinného príslušníka sťažovateľa a následné zverejňovanie informácií na sociálnych sieťach o možnom pochybení žalovanej zo strany sťažovateľa. Rozsudkom z 9. septembra 2022 okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol, keďže sa stotožnil s obranou žalovanej, že článkom reagovala svojpomocným aktom podľa § 6 Občianskeho zákonníka na hanlivé a nepravdivé informácie šírené sťažovateľom na sociálnych sieťach (čo bolo judikované aj v pôvodnom konaní, z ktorého bola vzájomná žaloba sťažovateľa vylúčená na samostatné konanie). Podľa okresného súdu boli podmienky na uplatnenie svojpomoci splnené, čo vylučuje protiprávnosť či neoprávnenosť namietaného zásahu žalovanej.

3. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 13Co/4/2023 z 22. februára 2023 potvrdil rozsudok okresného súdu a upresnil, že v konaní podľa jeho názoru nebolo relevantnou otázkou to, či konanie žalovanej možno posúdiť ako svojpomoc alebo nie, ale skutočnosť, že článok nemal potenciál zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľa. Namietaný zásah považoval za stanovisko (reakciu) dotknutej osoby na statusy sťažovateľa na sociálnych sieťach v čase, keď ešte neboli k dispozícii rozhodnutia civilného súdu v konaní o ochranu dobrého mena právnickej osoby ani výsledok trestného stíhania proti žalovanej (ktoré boli napokon v prospech žalovanej). V okolnostiach prejednávanej veci pripustil, že možno súhlasiť aj so zhodnotením konania žalovanej (ako svojpomoci, pozn.) okresným súdom.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa v časti, v ktorej jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a v časti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom v zmysle § 431 až § 435 CSP, teda podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ rekapituluje priebeh konaní pred všeobecnými súdmi, odkazujúc na obsah svojich podaní a odôvodnenia následných rozhodnutí všeobecných súdov. Z podanej ústavnej sťažnosti možno vyvodiť kľúčovú námietku, že súdy priznali žalovanému neprípustný nárok na útočnú svojpomoc, a tým popreli jeho právo na ochranu proti neoprávnenému zásahu. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie odôvodňuje poukazom na pochybenia, ktoré namietal v odvolacom a dovolacom konaní, najmä nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí bez odpovede na konkrétnu argumentáciu, nesprávne skutkové závery o nedostatku zásahu žalovaného do jeho osobnostnej sféry a o trvaní jeho zásahu v čase zverejnenia článku žalovaným, vyžadovanie preukázania difamačného následku zásahu v rozpore s judikatúrou. Porušenie práva na rovnosť účastníkov vzhláda v tom, že súdy považovali za nesporné tvrdenia žalovaného, ktoré neboli procesne účinným popretím tvrdení sťažovateľa, založenie rozhodnutia na tvrdeniach, ktoré neprodukovala žiadna procesná strana a ktoré sú v rozpore s obsahom spisu (statusy sťažovateľa neobsahovali mená konkrétnych osôb).

6. Sťažovateľ namieta, že mu bola bezdôvodne odňatá možnosť preskúmania jeho dovolania. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu konkrétne vytýka záver, že sťažovateľ v dovolaní neuviedol rozhodnutia, na ktoré sa odvoláva, a rozpor, ktorý v prejednávanej veci nachádza a jeho odklon od rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, a to bez presvedčivého odôvodnenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Sťažovateľ sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu potvrdzujúcemu zamietnutie jeho žaloby o ochranu osobnosti. Nestotožňuje sa najmä so záverom o neprípustnosti svojho dovolania v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu.

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

9. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd pripomína aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa, samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021, I. ÚS 679/2022, I. ÚS 183/2023).

10. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či právne závery, na základe ktorých najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, boli dostatočne odôvodnené a či boli výsledkom ústavne udržateľnej aplikácie noriem procesného práva najvyšším súdom v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru, a to striktne v rozsahu sťažnostnej argumentácie sťažovateľa.

11. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia a obsahu dovolania sťažovateľa ústavný súd nevzhliada v závere najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania v časti, v ktorej sťažovateľ namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako v takom, v ktorom nebol dovolací dôvod vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, taký nedostatok, ktorý by si vyžadoval jeho kasačný zásah. Vymedzenie dovolania obsiahnuté v bode 3 napadnutého uznesenia zodpovedá jeho skutočnému obsahu. Sťažovateľ napokon ani v ústavnej sťažnosti bližšie nekonkretizuje právnu otázku, ktorú by najvyšší súd napriek jej prítomnosti v dovolaní nesprávne neidentifikoval.

12. Z dovolania sťažovateľa (aj v rámci jeho ústavnej sťažnosti) možno vyvodit' iba to, že rozhodnutia všeobecných súdov sa v jeho veci mali odkloniť od judikovaného záveru, že „útočná svojpomoc je neprípustná“. Z priebehu predmetného konania však nevyplýva, že by sa všeobecné súdy stotožnili so samotným názorom sťažovateľa, že namietaný zásah žalovaného je nevyhnutné považovať za „útočný“ najmä z dôvodu použitia slovného spojenia „podprahová osobnosť“. Súdy pritom hodnotili napadnutý článok žalovaného ako reakciu na statusy sťažovateľa a v nich použité výrazy (hyena, vrahyňa, klamár). Primeranosť reakcie žalovaného hodnotil už okresný súd v bode 21 rozsudku (s ktorým sa ústavný súd oboznámil z verejne dostupného zdroja www.justice.gov.sk) v súvislosti s označením sťažovateľa v článku menom a priezviskom a vo vzťahu k požitému výrazu „podprahový“. Rozhodnutiu o neprípustnosti útočnej svojpomoci, čoho sa sťažovateľ vo svojich podaniach domáha, by tak muselo predchádzať ustálenie takejto charakteristiky namietaného zásahu, k čomu však okolnostiach prejednávanej veci nedošlo.

13. Z hľadiska § 421 CSP môže byť relevantná len otázka právna (nie skutková), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie však právna otázka, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej – s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci – zároveň platí, že ak by, naopak, bola vyriešená správne, súdy (alebo prinajmenšom ten z nich, ktorý rozhodol v druhej inštancii) by nevyhnutne rozhodli (rozhodol) inak – teda spôsobom pre dovolateľa priaznivejším (9Cdo/188/2020).

14. Najvyšší súd po sumarizácii teoretických východísk prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP napriek tomu, že napokon dospel k záveru o nevymedzení dovolacieho dôvodu, venoval v bode 21.5.1 napadnutého uznesenia pozornosť niektorým v dovolaní odkazovaným rozhodnutiam najvyššieho súdu a ústavného súdu (4Cdo/232/2010, 5Cdo/265/2009, II. ÚS 424/2012). Čo možno vnímať ako snahu najvyššieho súdu zistiť, k akej právnej otázke dovolanie sťažovateľa smerovalo. Ústavnej udržateľnosti záveru najvyššieho súdu nebráni ani absencia výslovnej reakcie najvyššieho súdu na ďalšie sťažovateľom odkazované rozhodnutia (v ústavnej sťažnosti výslovne uvedené III. ÚS 235/08 a 6Sžo/24/2012). Po oboznámení sa s ich obsahom ústavný súd konštatuje, že sa venujú skutkovo odlišným prípadom (hodnotenie svojpomoci v konaní o náhradu škody za vypratanie nehnuteľností po skončení doby nájmu na základe predbežného opatrenia, ktoré nebolo v čase vypratania právoplatné, resp. primeranosti svojpomoci v súvislosti s fyzickým napadnutím).

15. Záveru najvyššieho súdu, že dovolanie v tejto časti nebolo odôvodnené spôsobom vymedzeným v zákonných ustanoveniach (najmä § 432 ods. 2 CSP), tak nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

16. Z kontextu ústavnej sťažnosti vyplýva aj pretrvávajúca nespokojnosť sťažovateľa s nedostatočným odôvodnením rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ako aj s ich skutkovými závermi, ktoré však sťažovateľ výslovne nezhmotnil do konkrétnej námietky vo vzťahu k odmietnutiu jeho dovolania napadnutým uznesením najvyššieho súdu aj v časti podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Vzhľadom na dosiaľ uvedené ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd v danom prípade zrozumiteľne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti dovolania. Keďže dovolacie dôvody neboli sťažovateľom vymedzené spôsobom ustanoveným zákonom, najvyšší súd rozhodol o podanom dovolaní sťažovateľa zákonom predpokladaným spôsobom. Ústavný súd tak nezistil nič, čo by nasvedčovalo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pričom zhodnotenie neprípustnosti dovolania najvyšším súdom nevybočuje z ústavnoprávných limitov kvality odôvodnenia rozhodnutia. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu